

IK ZOU DAAR EEN BOEK KUNNEN OVER SCHRIJVEN. DE CHARMES VAN DAGELIJSHEID (vervolg)

zondag 20 januari 1957

Gisteravond is de meubelzaak “1000 meubelen” op het Gouden Leeuwplein volledig uit-en afgebrand. Niemand werd gewond. Marcel zegt dat daar in zijn jeugd een feestzaal stond die Landbouwershuis heette.

(De ruimte van de vernielde winkel, woning en werkhuisen, eigenlijk een enorme put, zou tientallen jaren achter lelijke en het stadsbeeld ontsierende reclamepanelen verborgen blijven, tot er in 1985 het hotel restaurant Novotel werd gebouwd.)

Maandag 28 januari 1957

Behalve Nederlands van Fred Leboeuf, hebben we ook een uur declamatie van meneer Geert Vandenmeulebroecke. Dat is wel een beetje een rare kwast die bulderend kan lachen, maar van dictie weet hij alles af en hij kan dat zelf ook zeer goed. Er wordt verteld dat hij als student aan de universiteit zo'n oratorisch talent bezat dat ze hem op een dag, toen hij in een studentencafé bovenop een tafel een toespraak hield, met tafel en al hebben naar buiten gedragen. Maar dat was voor hem geen reden om ermee op te houden. Hij heeft zijn toespraak op straat verder gezet. Hij is ook de dichter van het lied van het atheneum “Spijt de stormen houd ik stand”, dat door Cies Muziek op muziek is gezet.

Nu heeft hij het gedicht “Met mijn erfboom in de bankkluis” van Marnix Gijzen voor ons uitgekozen, maar we begrijpen die keuze niet zo goed. Niemand van ons heeft een erfboom, laat staan een erfboom met een rijk gevulde bankkluis en we vinden dat expressionistisch gedicht ook niet echt mooi om voor

te dragen. Naar mijn smaak staat er trouwens maar één geslaagde versregel in: "Er hingen gedachten als vlaggen in de regen". Mooi gevonden. Al de rest is proza, waarvan de zinnen niet naast maar onder elkaar in het gelid werden gezet. En waarom Marnix Gijsen, bij het verlaten van de bank, zijn erfom schier wenende achterna ging, is mij helemaal een raadsel. Die oude man is op sterven na dood... weldra erft Marnix een berg waarden, coupons en juwelen...; dan begin je toch niet te wenen, maar innerlijk te jubelen! Ik vond het gedicht "De tuinman en de dood", dat we enige tijd geleden hebben gezien, veel mooier. Me vanavond afgevraagd of er niemand is van wie ik een grote erfenis mag verwachten... maar ik heb helaas niemand gevonden. Als ik al iets zal erven, zullen het oude tafels en stoelen van moeder zijn... en op schatten van Marcel moet ik ook al niet mijn boontjes te weken leggen want zijn boot en zijn auto zullen tegen die tijd wel tot op de draad versleten zijn. Misschien krijg ik wel dat schilderij van Karel de Bondt en die kopjes van Mozart en Wagner, neen... zijn voorraad banden moet ik niet hebben. Van een bankkluis heeft geen van beiden al ooit gehoord.

Zaterdag 2 februari 1957

Het verhaal van Gerda.

Ik ben geboren te Zaffelare in juni 1933. Ik ben tot mijn 14 jaar naar school geweest en ik was een goede leerlinge, maar omdat mijn vader ziekelijk was en wij het niet breed hadden ben ik daarna beginnen dienen.

In 1950 werkte ik als dienstmeid in Gent bij een dokter. Dichtbij de Kasteellaan. Ik woonde daar in en behalve kost en inwoon verdiende ik 800fr. per maand. Het was er hard werken!

Iedere dag om 6u opstaan...de kachels aansteken...van 8 tot 9 de deur openen voor de patiënten...daarna dweilen, schuren, kleren wassen en verstellen, kousen stoppen. Mijn werkdag was pas om 10u 's avonds afgelopen. Ik ben daar 's avonds nooit buiten geweest.

Van zondagmorgen tot zondagavond was ik vrij. Dan reed ik per fiets naar mijn ouders in Zaffelare.

Ik werd door dat doktersgezin wel goed behandeld en soms had ik het gevoel dat ze me als een aangenomen dochter beschouwden...maar ik heb nooit samen met die mensen aan tafel gezeten...ik at met de kokkin in de keuken.

In de lente van 1952 ben ik getrouwd. Het was van moeten want ik was in verwachting. Ik had mijn man leren kennen in ons dorp in het café op de hoek. Na Jean Pierre in september 1952 is in maart 1954 ons Hilda geboren.

We hadden het helemaal niet breed die eerste jaren...we leefden echt in armoede. We hebben meer gebakken vers spek, haringen en eieren dan biefstukken

gegeten. Onze woonst bestond uit een slaapkamer en een kleine keuken met een Leuvense stoof. De meubels waren die van mijn vader, die in 1950 is overleden. Vijftig jaar oud is hij geworden. De plaat van de Leuvense stoof blonk als een spiegel... dat kwam omdat ik er veel heb op gewreven... als ik kwaad was stond ik er dubbel zo hard op te wrijven... dat was mijn manier om te kalmeren.

Ons toilet stond en staat nog altijd buiten: een plank met een gat, zoals overal elders. Ik snij de krant in gelijke vierkante stukken en steek er een koordje door. Iedere zaterdag wassen we ons in de zinken kuip. In de zomer zet ik die kuip eerst buiten in de zon.. in de winter kook ik twee ketels water. Onze haren wassen we met regenwater en bruine zeep. Nadat we getrouwd waren, zijn we nog maar zelden uit geweest. Mijn lippenstift heet "Rouge Baiser"... hij gaat niet vlug af. We hebben op afbetaling een radio gekocht... 100fr per maand. Nu mijn man bij Het Volk werkt, hebben we het iets beter.

Zaterdag 9 februari 1957

In de provincie Oost-Vlaanderen waren in 1956 188.066 arbeiders tewerkgesteld in de verschillende takken van de industrie. Daarvan werkten er 65.194 te Gent.

De belangrijkste sectoren zijn: textiel (75.142), bouwbedrijf (24.818), kleding (20.198), machinebouw en elektrische toestellen (15.187), chemische nijverheid (7.878), voedingswaren (7.660), hout en kurk (7.098).

Opvallend is dat textiel en kleding samen (50,7% van de industriële tewerkstelling) nog nagenoeg even sterk staan als een eeuw voordien, wat op zichzelf eerder negatief is en wijst op een eenzijdige oriëntering en een sterke concentratie van de Belgische textielnijverheid in Oost-Vlaanderen. Dat deze sector bovendien expansiekracht mist, blijkt uit de daling van de tewerkstelling, vooral bij de mannelijke arbeidskrachten.

Dinsdag 12 februari 1957

Het voorstel een standbeeld op te richten ter ere van Keizer Karel (er heeft er ooit een op de Vrijdagmarkt gestaan, maar tijdens de Franse Revolutie hebben ze het afgebroken of omvergegooid) blijkt meer en meer instemming te vinden in alle Gentse kringen.

Alleen de plaats waar men het standbeeld zou kunnen neerzetten, kan een netelig probleem worden. Het steeds drukker wordend verkeer mag niet wor-

den gehinderd en de reeds overbezette parkeerterreinen kunnen niet worden verkleind.

Ik vind persoonlijk dat er maar twee mogelijkheden zijn: ofwel op de meest in het oog springende plaats een keizer waardig (Kouter, Koornmarkt, Vrijdagmarkt, maar daar staat er al een van Jacob Van Artevelde), ofwel op de plaats waar hij is geboren: Prinsenhof, al is dat nu niet echt meer de plaats in de stad een keizer waardig. Je kunt toch geen standbeeld van Keizer Karel oprichten in de Sint-Lievenspoortstraat of hier op het Van Beverenplein! Ik ben eens benieuwd wie het hier in de stad voor het zeggen heeft en waar dat standbeeld uiteindelijk zal terechtkomen.

Donderdag 14 februari 1957

Dat zal moeder graag lezen! In de krant staat met grote letters dat de Belgische huisvrouw de properste van Europa, misschien zelfs wel van de hele wereld is. Er staat wel niet bij waarom er bij ons meer wordt gewassen dan bij de Hollanders of de Fransen bijvoorbeeld. Misschien heeft België wel het meest vrouwen zoals moeder, die de slogan "We zijn wel niet rijk, maar toch proper" huldigen.

Jaarlijks verbruiken wij per gezin zo maar eventjes dertig kilo's wasproducten. En dat is geen niemendalletje, want dat betekent alles samen een uitgave van 2 miljard fr., wat overeenstemt met 1% van het nationaal inkomen. (Voor een land van vuilaards moet het niet of minimaal gebruiken van zeep en waspoeder dus een niet te verwaarlozen besparing zijn.)

De belangrijkste fabriek van zeep en wasproducten in België is de firma S.L.F. (Savonneries Lever Frères) te Vorst. Aanvankelijk (sinds 1905) werd daar enkel harde zeep gefabriceerd, later kwamen er ook waspoeders op de markt: in 1912 Vigor en Vim, in 1931 Soleil, de blauwe doos met gele letters, waar moeder nog altijd de voorkeur aan geeft.

Moeder is alleen geïnteresseerd in zeep, waspoeder en properheid. De geschiedenis van het waspoeder, wat mij toch een boeiend onderwerp lijkt, zal haar een zorg zijn. Als ik de volgende keer een doos Soleil ga kopen, zal ik toch eens aan die cijfers en jaartallen denken.

Dinsdag 5 maart 1957

Precies honderd jaar geleden werden te Gent de eerste twee moderne arbeiderssyndicaten opgericht. Ze waren gegroeid uit het fabrieksproletariaat, rekruteerden onder het fabrieksproletariaat en waren ingericht als weerstand-

kassen bij stakingen. Zij waren de eersten om het stakingswapen te gebruiken om loonsverhoging te verkrijgen, dit in tegenstelling tot de ambachtslieden die het stakingsverbod meestal in acht namen. De eerste vereniging was de "Broederlijke Maetschappij der Wevers van Gent", gesticht op 5 maart 1857, de tweede de "Maetschappij der Spinders van Gent", gesticht op 5 april 1857. De centrale figuur bij het tot-stand-komen van die syndicaten was Emile Moyson. Hij werd in 1838 geboren te Gent in een burgerlijke familie. In het atheneum had hij als leraar J.F.J. Heremans en hoorde hij van de Vlaamse Beweging. Hij studeerde aan de universiteit geneeskunde, werd lid van het vrijzinnig studentengenootschap "'t Zal wel gaan", kwam in contact met de Gentse arbeidersbeweging en werd flamingant, dichter, publicist, antiklerikaal, voorstander van de Groot-Nederlandse gedachte en presocialist. Hij verliet de universiteit en Gent in 1858 en leidde een zwervend bestaan o.a. te Brugge en te Brussel, waar hij samen met o.a. C. De Paepe behoorde tot de oprichters van de Belgische afdeling van de Internationale Arbeidersbeweging. Hij overleed te Haut-Pré bij Luik in 1868. Hij was geen groot dichter, wel een redenaar: geen theoretisch denker, wel een man van de daad. De sociale roman van Edward Anseele "Voor 't volk geofferd" is aan hem gewijd. In de sociale woonwijk Scheldeoord (1929), de vroegere Heirnismeersen, werd een straat naar hem genoemd. Moeder woonde er van 1985 tot 1997.

Vrijdag 15 maart 1957

De nationale Arbeidsraad hecht éénparig zijn goedkeuring aan een advies betreffende de verlenging van de schoolplicht tot 15 jaar.

De Raad is van mening dat het volgen van een dagschool zo spoedig mogelijk en uiterlijk voor 1960 tot de leeftijd van 15 jaar verplicht moet worden gemaakt.

Ten eerste moet de verlenging van de schoolplicht tot doel hebben de algemene ontwikkeling van de jeugd op een hoger peil te brengen.

Ten tweede moet het de vakopleiding van de jonge werknemers, arbeiders of bedienden, vergemakkelijken.

Het beroepsonderwijs dient gerevaloriseerd en er dienen meer vakscholen te worden opgericht. Het technisch onderwijs dient van elke jongeling niet alleen een geschoolde arbeider te maken, maar het moet hem eveneens toegang verlenen tot het hoger technisch en universitair onderwijs. Zo zal het bestendig tekort aan geschoolde arbeiders of technici van alle graden verholpen worden.

Dat klinkt allemaal heel mooi... maar je moet eens met iemand praten die naar Carels of een andere beroepsschool gaat. Ik geloof niet dat die mannen daarheen gaan om hun algemene ontwikkeling op een hoger peil te brengen... het omgekeerde lijkt me waarschijnlijker, want algemene ontwikkeling is voor hen hetzelfde als zijdepapier om hun gat mee af te vegen.

Vrijdag 5 april 1957

Vanmorgen ben ik om 10u eens naar de Korenmarkt gegaan waar zoals iedere week hele inboedels door deurwaarders worden verkocht. Bij ieder lot kan waarschijnlijk een treurig verhaal worden verteld van een gezin dat door ziekte, scheiding of dronkenschap zijn schulden niet meer kon afbetalen. Ooit moet hier ook het pannetje zijn verkocht, waarin Madeleine van Bakvis rode kool voor haar oudste zoon had klaargemaakt.

Keukenkasten, keukenvuren, tapijten, radio's, zetels, canapés, regulateurs, naaimachines, gasvuren, wasmachines, tafels, stoelen, rijwielen, schrijfmachines, bureellampen, spiegels, kuipen en emmers, potten en pannen.... maar helaas slechts één boek: het groot woordenboek Larousse.

Als je iets wilt kopen, moet je in een kring gaan staan, opbieden en snel zijn... en je moet contant betalen, maar er zijn geen verdere kosten.

Er was tamelijk veel volk, de meesten waarschijnlijk nieuwsgierigen, net als ik. Zouden er geen vroegere eigenaars tussen staan die een pannetje of postuurtje dat hen lief is, willen terugkopen?

Vandaar naar de prondelmarkt, waar ik zeker iets naar mijn gading zal vinden.

Zaterdag 20 april 1957

Vandaag voor het eerst het oud Werkboekje of Livret van moeder gezien. In La Lys heeft ze op dit ogenblik een nieuw Werkboekje omdat ze dacht dat ze haar oud boekje had verloren... en nu komt het opeens uit een van de laden te voorschijn. Een klein donkergroen boekje, ter grootte van een zakboekje. Binnen is enkel de eerste administratieve bladzijde (nummer, naam, adres, geboortedatum en beroep van moeder) en middenin nog een bladzijde (naam van de voorgaande fabriek waar ze gedurende een korte tijd heeft gewerkt, data van wanneer tot wanneer ze er heeft gewerkt) ingevuld.

Op bladzijden 3 en 4 staat de wet van 1883 betreffende de werkboekjes. Daar staat dat de wetten van 1781, 1810, 1813, 1840 en 1845 zijn afgeschaft. Artikel 4: "De prijs van het werkboekje mag niet hoger dan 25 centiemen belopen." Artikel 5: "De meester mag in het werkboekje niets anders schrij-

ven dan de dagtekeningen der indiensttredingen en der uittreding van den titularis."

Dat is in de 19e eeuw wel anders geweest toen het Werkboekje het Slavernijboekje werd genoemd. Het werd ingevoerd onder Napoleon, geraakte in onbruik in de Hollandse Tijd en werd terug ingevoerd in 1845 voor alle fabrieksarbeiders. Toen mocht de meester er wel een beoordeling over de arbeider in neerschrijven en bovendien kon hij het om allerlei redenen achterhouden, waardoor de arbeider gebroodroofd werd, want hij mocht niet in dienst worden genomen als hij geen werkboekje kon voorleggen. Moeder wou het meteen weggooien. Ik heb het voor mij opgeëist. Een historisch document, de moeite om te bewaren.

Woensdag 24 april 1957

"La Linière Gantoise" op de Vogelzang, een van de oudste (gesticht in 1838) vlasspinnerijen van Gent, gaat in vereffening. De textielnijverheid in het algemeen en de vlasnijverheid in het bijzonder maakt, door de concurrentie uit het buitenland, harde tijden door en sinds 1947 zijn er in het Gentse van de 194 bedrijven al een veertigtal kleinere bedrijven gesloten.

Er werken nu nog 700 arbeiders en bedienden in de fabriek en er zou nog werkgelegenheid zijn tot het einde van het jaar, maar de aandeelhouders hebben beslist dat de fabriek daarna wordt gesloten.

Zaterdag 27 april 1957

De Gentse bioscopen

In de jaren vijftig schommelde het aantal bioscoopzalen in de stad Gent en de randgemeenten tussen minimum 32 en maximum 36. Het overgrote deel van die zalen bestond reeds voor de jaren vijftig, sommige gaan zelfs terug tot de jaren twintig.

De centrumzalen (10)

Capitole	Graaf van Vlaanderenplein 4	1660-1700 zetels
Century	President Wilsonplein 5	775-800
Eldorado	Veldstraat 76	600
Leopold	Sint-Pietersplein 60	
Majestic	Veldstraat 34	960
Palace-Plaza	Sint-Michielselling 3	460-560
Rex	Maria-Hendrikaplein	575-700

Savoy	Korte Dagsteeg 12	600
Select	President Wilsonplein 7	500
Vooruit	Sint-Pietersnieuwstraat 23	1550
De wijkzalen (26)		
Agora	Hundelgemsesteenweg 231	450-500
Cameo	Ryhovelaan 131	580
Casino	Jozef Vervaenestraat	580
City	Noordstraat	520
Forum	Edmond Van Beverenplein	450-500
Ganda	Bevrijdingsdreef 152	550
Ideal	Wondelgemstraat 39	500
Lido	Brusselsesteenweg 20	425
Metropole	Heirnisplein 1	570-630
Movy-Metro	Ottergemsesteenweg 2	560-650
Muide	Sint-Theresiastraat 3	186
Nord Palace	Salvatorstraat 103	350-390
Normandie	Dendermondsesteenweg 16	500-600
Nova	Bernadettestraat	550
Novy	Meibloemstraat 19	
Odeon	Antwerpsesteenweg 55	425
Palace	Merelbekestraat	320
Pax	Vredestraat 84	470
Prado	Elf Novemberstraat 11	380
Rio	Meibloemstraat 86	460-500
Ritz	Brusselsesteenweg	400
Roxy	Van den Heckestraat 16	425
Royal	Sleepstraat 77	800
Scala	Dendermondsesteenweg 243	750
Scaldis	Meulestedesteenweg 25	315
Vox	Zwijnaardsesteenweg 514	450
Vriendenkring	Koningin Astridstraat	

Tussen 1961 en 1965 zullen 11 wijkbioscopen hun deuren sluiten. Oorzaken: de televisie, de auto en de fimverdelers die kleine bioscoopuitbaters in de kou lieten staan.

Zaterdag 25 mei 1957

In tal van gezinnen moeten het vooroorlogs salon en andere al dan niet over-

geërfde meubelen de deur uit... en ze worden vervangen door nieuwe lichte meubelen met een eigentijdse vormgeving.

Dat betekent dat de pronkkamer met de zware donkere meubelen, het dressoir en de kasten met spiegels en glazen deuren waarin de serviezen en postuurtjes staan uitgestald, de stoelen en zetels waar soms doeken of hoezen over hangen, want de kamer werd zelden betreden en, op een oudejaarsavond- of communiefeest na, zo goed als nooit gebruikt, wordt leeggemaakt en alles wordt modern tot avantgardistisch ingericht en aangekleed. Bij de lagere sociale klassen loopt dat nog niet zo'n vaart en in geen van de huizen van familieleden waar ik regelmatig kom, is daar op een schuchter vaasje na al iets van te merken.

Het bijwijlen somber tot deprimerend bloemenbehang maakt plaats voor kleurrijke muren. Het ingelijste "God ziet me. Hier vloekt men niet" en het alomtegenwoordige "Angelus" worden definitief naar de zolder of de prondelmarkt verwezen. Ze worden vervangen door kitscherige Grand Bazar-schilderijen of reproducties van "De Nachtwacht" of modieuze moderne schilderijen. Bij echt moderne mensen hangen zelfs abstracte schilderijen aan de muren, en ook sensuele realistische naakten worden niet geschuwd. Je kunt met een coca cola in de hand ongegeneerd gaan zitten op een bankstel en in het midden van de kamer staat een laag tafeltje waarvan het tafelblad geheel of gedeeltelijk uit tegeltjes bestaat. In wat nu de living heet en waar vroeger nooit werd gestookt, werd een petroleumkachel geïnstalleerd want 's avonds wordt hier televisie gekeken of naar de radio en de platendraaier geluisterd.

Boven het tafeltje hangt een lamp die veel licht geeft en mocht dat nog niet voldoende zijn om de krant te lezen dan staat er naast of achter de zetel een staande lamp om extra bij te lichten.

Hier thuis denkt moeder er zelfs niet aan wat dan ook weg te doen en door iets moderns te vervangen. Haar slaapkamer net zoals de meubelen van Marcel dateren uit het midden van de jaren dertig -ik vraag me af of er in mijn bed zelfs geen tijdgenoten van Napoleon hebben geslapen- maar dat is allemaal stevig gemaakt en van goede kwaliteit, zelfs nog twintig keer verhuizen heeft daar geen vat op... de aanschaf van die meubelen was een weloverwogen eenmalige aankoop en die meubelen zijn voor een mensenleven bedoeld... en zo zal geschieden.

Dinsdag 28 mei 1957

Vandaag is het precies 300 jaar geleden dat bisschop Antonius Triest (1577-1657) overleed. Hij stamde uit een adellijk geslacht en was de zoon van de heer van Ouwegem. Nadat hij van 1617 tot 1622 bisschop van Brugge was

geweest, werd hij door de aartshertogen aangeduid en in 1622 door paus Gregorius XV aangesteld als zevende bisschop van Gent.

Bisschop Triest wordt terecht de vader van de armen en de weeskinderen genoemd.

De Berg van Barmhartigheid in de Abrahamstraat, met als kenspreuk "Hier leent men de arme ook zonder interest", werd in november 1622 geopend. De instelling werd door de bisschop begiftigd met 90.000 gulden. Precies een jaar later werd een weeshuis voor meisjes ingehuldigd, door de bisschop gesteund met 1.400 gulden. Op 4 november 1642 vierde hij zijn 25-jarig jubileum als bisschop en ook de armen werden niet vergeten: aan tweehonderd onder hen werden kleren, bier, wijn en broden uitgedeeld waarin een geldstuk verborgen zat.

Bisschop Triest was niet alleen een goede vader voor de armen, hij was ook een maecenas. In zijn bisschoppelijk paleis hingen doeken van Rubens, Van Dyck, Teniers e.a. meesters en al die bestellingen heeft hij ruimschoots vergoed. Tijdens zijn leven heeft hij de beeldhouwer Jérôme Duquesnoy de opdracht gegeven zijn praalgraf te vervaardigen (8.000 gulden), vandaag nog steeds een van de mooiste beeldhouwwerken van de Sint-Baafskathedraal.

Tenslotte was bisschop Triest ook een groot liefhebber van bloemen en planten. Niet ver van de Sint-Martinuskerk te Ekkergem liet hij zich een buitenverblijf "Belvédère" bouwen en een groot park aanleggen. Tegelijk stichtte hij in de Sint-Michielskerk een broederschap ter ere van de H. Dorothea, patrones van de bloemenkwekers en tuinbouwers. Jaarlijks, op 6 februari, de feestdag van de H. Dorothea, organiseren de leden een tentoonstelling van bloemen en planten. Ligt bisschop Triest bijgevolg niet aan de oorsprong van de wereldberoemde Gentse Floraliën?

Acht dagen voor zijn dood liet hij zijn testament opmaken en de uitvoerders werden belast 1/3 van zijn fortuin uit te delen onder de armen van Gent. Tot aan de Franse Revolutie werden aan de kathedraal bovendien iedere dag 30 broden en om de maand hemden uitgedeeld aan de armen.

Vrijdag 7 juni 1957

Hier even verder woont een meisje waar ik vorig jaar een paar keer heb mee staan praten. Uit haar uiterlijk, haar haardracht, haar manier van spreken en alles bleek dat het een meisje was uit een betere familie. Ze droeg het uniform van een katholieke school en soms sokjes, soms nylons.

En plotseling was ze a.h.w. verdwenen.

Ik heb haar vanavond teruggezien. Aan de arm van een grote, oudere man. Ze droeg geen uniform. Ze had een opvallend dikke buik.

Donderdag 13 juni 1957

Een revolutie voor de herbergiers, hotel- en restauranthouders... maar al evenzeer voor de klanten. Al de bieren (zowel op vaten als op flessen) die tot op heden aan 5 fr. per glas werden verkocht, mogen voortaan aan 6 fr. worden verkocht. Een situatie waar we nog even zullen moeten aan wennen.

Onze wereld berustte a.h.w. op die eenheidsprijs van 5 fr. (voor drank, voor ijsjes, voor frieten...) en nu komt daar plotseling een einde aan. Dat bedrag zal binnen enkele jaren waarschijnlijk stijgen tot 10 fr, want 6 fr., geef toe, dat is toch te zot om los te lopen.

Zaterdag 15 juni 1957

Slechts een paar dagen liggen er twee Britse onderzeeërs, de Talent en de Teredo, aangemeerd aan de Voorhaven. Vandaag en morgen kunnen ze door het publiek bezocht worden. Dat is toch wel iets uitzonderlijks en ik ben er vanmiddag heen gereden om zo'n duikboot ook eens van binnen te zien. Ik was niet de enige die dat wou zien.

Die boten mogen dan al 270 voet lang en 27 voet breed zijn, maar binnenin vind ik het nogal benepen voor 70 bemanningsleden.... en militaire dienst op een duikboot zou niets voor mij zijn. Ook niet in een tank trouwens. Ik heb niet de indruk dat ik echt lijd aan claustrofobie, maar als ik dan toch op het slagveld zou moeten sterven, dan liever heroïsch en dramatisch in open lucht -zodat ze me, net zoals de heldhaftige Leonidas en zoveel andere dappere Spartanen bovenop mijn schild, bij moeder moeten terugbezorgen- dan te stikken in een drijvende of rijdende doodkist.

Dinsdag 18 juni 1957

Marcel is met Diane, die warm loopt, bij een man geweest die een mannelijke bouvier heeft. In een grote stal hebben ze de honden bij elkaar gezet. Dat is daar nogal een spel geweest vooraleer de twee honden ertoe kwamen datgene te doen wat de mensen van hen verwachtten dat ze zouden doen.

Omdat Diane aanvankelijk geen belangstelling had voor dat mannetje... en dat mannetje wel wou, maar na gegrom, het tonen van tanden en gebijt van haren-twege zijn enthousiasme begon te verliezen... er bijgevolg geen schot in de zaak kwam, stond de eigenaar van de reu op een bepaald moment zijn hond aan te sporen; "Allez, Johnny, haal je mes boven!" En toen de mannen er zich, na lang wachten, hadden bij neergelegd dat er niets zou van in huis komen ...

is het er dan vrij onverwacht toch nog van gekomen. Iedereen content. De honden ook, denkt Marcel.

Marcel vertelt dat zo smeug dat moeder, die eigenlijk boos hoort te wezen en aanvankelijk kwaad en onverstoorbaar voor zich uit zat te kijken, een profijtige glimlach niet kon onderdrukken.

-Allez, en nu maar afwachten wat ze er zal van terechtbrengen.

Als je naar die stomme hond kijkt, die daar languit in de zetel ligt te slapen, kun je je moeilijk voorstellen wat ze en paar uur geleden heeft meegemaakt. Zou ze er enig besef van hebben dat er nu misschien nieuw leven in haar buik aan het groeien is?

Zaterdag 29 juni 1957

Geleidelijk aan is alles aan verandering toe. Neem nu zoiets eenvoudigs als de dagelijkse boodschappentas. Vroegere generaties vrouwen gingen met een rieten mand of paander naar de markt. In de Sint-Lievenspoortstraat was iedereen overanderlijk met een lederen of een imitatielederen boodschappentas op stap... nu gebeurt dat al een onveranderlijk met een netzakje, dat je kunt samenplooiën en in je zak kunt stoppen... en in Amerikaanse films zie je de mensen altijd met papieren zakken uit de winkel komen.

Daniël VAN RYSSEL
(*t vervolgt)
